

Cultura en comú a Barcelona!

Una altra política i mobilització

Barcelona és la meva ciutat... ensopida en cultura. Ha tingut algunes generacions de polítics i gestors molt mediocres i només centrats en la sagrada economia, el partidisme sord i el gremi delirant dels artistes. Les excepcions són poques. Els que ara resten, han estat tocats per la gran crisi del 2008. Ploren, gemeguen, perquè els diners ja no són grassos i sense pela llarga se senten impotents. Són les restes dels grans sacerdots intocables de les polítiques culturals neoliberals, centrades en l'esplendor de l'espectacle, millor mediàtic. Cal que es retirin o, com es diu ara, facin un pas al costat. Dediquem-els-hi una escultura de l' Amat en forma de llàgrima de cocodril.

La gran transformació que ha d'afrontar ara i urgentment la ciutat és múltiple, amb un eix de doble hèlix: passar de la cultura centrada en els artistes a una altra centrada en els ciutadans plurals i desiguals per acordar el sentit de viure a Barcelona-en-comú des de totes les diferències. I situar la cultura comunal com a valor de marca per posicionar, domèstica i internacionalment la ciutat, amb creativitat i audàcia.

Esquematzant – em fa mandra escriure un nou llibre sobre la cultura en els temps del canvi de civilització-, a Barcelona la cultura

1. **Ha de posicionar la ciutat amb un nou valor de marca**, després de dos valors molt deficients: la de l'alcalde Hereu, amb el seu crit d'autocomplaença del *Visc(a) Barcelona*, quan estàvem en plena recessió, i el de l'alcalde Trias, amb la seva *ciutat de les persones*, que van resultar ser les riques. Ara, Ada Colau ha optat per *la igualtat*. És un primer pas, insuficient. Crec que cal completar-lo amb un valor de marca que converteixi la ciutat en la capital referencial de les cultures del Mediterrani: *cruïlla de cultures mediterrànies: igualtat, convivència, innovació*. No l'aplacem més.

2. **Ha de centrar-se en tres xarxes de centres enèrgics, interrelacionats i movilitzadors:** *la xarxa dels centres per la singularitat internacional*, on estan el Museu d'Art de Catalunya, el Picasso o un futur centre per les cultures del Mediterrani, a la Model, el Liceu..., una *xarxa de centres per la capitalitat*, on situar-hi els museus, teatres, auditoris..., i una *xarxa de centres per la cultura de proximitat*, on estan les biblioteques, els centres cívics i molts espais de les associacions i grups. Xarxes que han de formar una única xarxa per la Barcelona-en-comú: la dels ciutadans apassionats per la vida en sentit obert, creatiu i col·laboratiu.
3. Per a que la xarxa de xarxes funcioni en-comú, cal **innovar en alguns aspectes organitzatius**: fem que funcioni des d'un consorci entre els diferents governs públics, amb un comissionat creatiu i mobilitzador, que agrupi recursos econòmics i asseguri una programació continuada amb alt nivell de qualitat i sentit contemporani. S'ha fet amb salut i ensenyament. Per què no amb cultura? M'ho callo. Barcelona, en cultura, està malalta des de fa masses. Berlín l'hi va prendre el relleu. I no s'ha refet.
4. **Necessitem un senat per la cultura en comú.** L'última enganyifa dels governs públics és l'estrepitosa bandera dels processos de participació només consultius: el comú s'ha de decidir en-comú, per favor. Ens cal, doncs, un senat ciutadà per la cultura-en-comú, format pels polítics dels diferents governs, un conjunt plural d'organitzacions civils per la cultura, amb ciutadans plurals i molts pocs experts. L'expertització en la gestió de la cultura és un càncer constatat que crea metàstasis de excloients i narcicismes intol·larables.
5. **Amb una comunicació apassionant per la cultura-en-comú de la ciutat** perquè s'ha de moure, vibrar, mobilitzar, entusiasmar, des de la cultura que innova i cohesiona vida des de les diferències. Fins ara això no ha estat així. Calen

campanyes intel·ligents que potenciïn valors cívics i un estil de vida ètic: per això serveix la cultura.

6. **I les tan valorades empreses?** Han convertit la cultura en producte d'estanteria a pagar, còmodament, amb targeta de crèdit. I han fet passar per cultura allò que és, només, diversió. Muntem, amb les que tenen responsabilitat cultural manifesta, una taula pel treball i les aportacions.

Mai he estat un referent per als polítics i gestors culturals de les grandiloqüents polítiques culturals. Faig olor de gent anònima i crítica. Els ho agraeixo: he pogut pensar i fer des els marges. Però com que sóc un optimista biològic per Barcelona, no puc callar. Perquè la ciutat i la cultura són la meva vida.

Toni Puig

www.tonipuig.com

Barcelona, febrer del 2016